

[Justitsministeren]

herske nogen som helst tvivl. Men når det er sagt, så finder jeg, at det er væsentligt at få slået fast, at vi jo i dag ikke står uden strafferetligt værn imod sådanne overgreb. Som bekendt vil selve optagelsen af børnepornografiske billeder efter omstændighederne kunne rammes af straffelovens bestemmelser om blufærdighedskrænkelser.

Den seksuelle handling, som optagelsen angår, vil desuden, naturligvis afhængigt af de konkrete forhold, kunne rammes af straffelovens bestemmelser om samleje eller anden kønslig omgang end samleje med et barn under 15 år. Også andre personer end aktørerne – producent, instruktør, fotograf osv. – vil i givet fald kunne straffes for medvirken til disse alvorlige forbrydelser.

Herudover danner straffelovens § 235 et væsentligt værn imod seksuel udnyttelse af børn. Efter denne bestemmelse er ikke blot det erhvervmæssige salg eller andre former for udbredelse strafbart, også køb eller besiddelse i øvrigt af børnepornografisk billedmateriale er strafbart, såfremt købet eller besiddelsen er kommet i stand med forsæt til erhvervmæssigt videresalg eller anden form for udbredelse.

Bestemmelsen bygger på den grundtanke, at det navnlig er den kommercielle udnyttelse af børnepornografien, der bør rammes, når beskyttelsen af børn mod seksuelle overgreb skal gøres effektiv. Det er således muligt at ramme en producent eller forhandler af børnepornografi, også selv om den pågældende ikke bevisligt har pådraget sig et medvirkningsansvar for selve optagelsen. Det forhold, at producenten og forhandleren nødvendigvis må henvende sig til andre i forbindelse med markedsføring og afsætning af pornografien, muliggør desuden en mere effektiv efterforskning og øger opdagelsesrisikoen.

I øvrigt er der jo heller ikke tale om et nyt problem eller uudforskede områder. Det har tidligere været genstand for indgående drøftelser. Jeg vil erindre om, at man ikke her i Tinget, hverken da § 235 blev indsat i straffeloven i 1980, eller da strafferammen blev skærpet i 1989, satte spørgsmålstegn ved den foretagne afgrænsning af bestemmelsen til alene at vedrøre producenterne og forhandlerne af børneporno. Belært af erfaringerne fra 1960'erne, der førte til billedpornografiens frigivelse, valgte vi at rette straftruslen mod disse grupper

og dermed mod den erhvervmæssige udbredelse af børnepornoen.

Dengang som nu var der opmærksomhed omkring nødvendigheden af at kunne håndhæve et straffepåbud effektivt og også at beskytte borgernes privatliv og personlige integritet.

Når man således er vejet tilbage for at straffebelægge selve besiddelsen af børnepornografi hos den minoritetsgruppe, der aftager den, skyldes det først og fremmest, at man som nævnt næppe derved bidrager nævneværdigt til beskyttelsen af børn mod seksuelt misbrug. Der er ikke grund til at tro, at en lille gruppe af personer, der for alvor efterspørger denne form for pornografi, reelt vil lade sig afskrække af straffepåbud rettet mod besiddelsen af børneporno. Opdagelsesrisikoen for den private besiddelse af børneporno vil desuden være ringe og have tilfældighedens karakter. Det vil således især være i forbindelse med efterforskningen af andre former for lovovertrædelser, at politiet som et tilfældighedsfund opdager, at den mistænkte er i besiddelse af børnepornografi.

Kriminaliserer man den isolerede private besiddelse af børneporno, vil politiets efterforskning skulle koncentreres om oplysninger om forhold, der er af privat karakter og griber ind i den private livssfære. Sagt med andre ord: Hvis håndhævelsen af et sådant forbud ikke skal være af helt tilfældig karakter, vil den nødvendiggøre, at politiet bringer efterforskningsmetoder i anvendelse, som ingen af os kan lide. Og et forbud, som ikke lader sig håndhæve effektivt, kan ingen vel være interesseret i at indføre. Det vil alle gode intentioner til trods nemt blive et slag i luften.

Når jeg således ikke kan anbefale, at det foreliggende beslutningsforslag vedtages, er det ikke udtryk for, at jeg mener, at vi skal forholde os passive på dette område. Der er grund til at styrke såvel den præventive som den efterforskningsmæssige indsats mod seksuelle overgreb over for børn både her i landet og i udlandet.

Hvad angår det præventive, kan jeg oplyse, at Det Kriminalpræventive Råd i år har udgivet en 129 sider lang håndbog om forebyggelse af overgreb mod børn. Håndbogen skal bidrage til den nødvendige debat om børns levevilkår og samtidig give inspiration til iværksættelse af lokale initiativer med henblik på forebyggelse af overgreb mod børn.